

Arrest

nr. 344 827 van 15 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2024 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde voor burgers van de unie en hun familieleden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN BESLISSING TOT VRIJHEIDSBEROVING TE DIEN EINDE VOOR BURGERS VAN DE UNIE EN HUN FAMILIELEDEN

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Ukkel/W-B/Oudergem op 05.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van S. I., administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt gegeven aan

de genaamde S., C.-O., geboren te * op X, van Roemeense nationaliteit,

het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel 7, alinea 1 en de artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten.

Artikel 44ter

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2011 in het Rijk verblijft en dat hij geen verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger heeft ingediend. Betrokkene diende enkel in 2013 een aanvraag 19 bis om tijdelijk te werken in België en 06/07/2016 EU-Burger, die een verklaring van inschrijving heeft aangevraagd, volgens het RR op 27/08/2023 heeft betrokkene geen recht op inschrijving.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument. Betrokkene is enkel in het bezit van een Roemeense identiteitskaart dewelke niet meer geldig is.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is door S. I., administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd;

Volgens het administratief dossier opgesteld door PZ Brussel West op 30.11.2023 werd betrokkene aangehouden op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief dossier opgesteld door PZ Ukkel/W-B/Oudergem op 05.02.2024 werd betrokkene op heterdaad betraft voor feiten van winkeldiefstal.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op meerdere keren op heterdaad betraft werd voor winkeldiefstal, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D N W/Zweden, § 34, EHRM 18 oktober 2006, Ünere/Nederland, § 54).

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft geen gezin gesticht op het grondgebied. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij zich zou kunnen beroepen op een familieleven in het Rijk in de zin van het artikel 8 EVRM.

Betrokkene is reeds lang in België en heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België. Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zieh aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan hartproblemen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Betrokkene verklaart zelf dd. 05.02.2024 aan PZ Ukkel/W-B/Oudergem dat deze niet gediagnosticeerd is. Betrokkene verklaart verder last te hebben van necrose en dat er van één vingertop een stukje geamputeerd is. Hij verklaart dat er misschien mogelijks nog een stukje moet geamputeerd worden. Betrokkene geeft geen medische behandeling of verdere duiding. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Vottem onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44quinquies, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden

De betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

Volgens het administratief dossier opgesteld door PZ Brussel West op 30.11.2023 werd betrokkene aangehouden op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief dossier opgesteld door PZ Ukkel/W-B/Oudergem op 05.02.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt voor feiten van winkeldiefstal.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die meerdere keren op heterdaad betrapt werd winkeldiefstal, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene weigert manifest om een einde te maken aan zijn illegale situatie. Bijgevolg is een gedwongen terugkeer noodzakelijk.

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene. Betrokkene heeft geen gezin gesticht op het grondgebied. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij zieh zou kunnen beroepen op een familieleven in het Rijk in de zin van het artikel 8 EVRM. Betrokkene is reeds lang in België en heeft als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld in België.

Desondanks blijkt niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan hartproblemen, zonder verdere duiding of medische behandeling aan te geven. Betrokkene verklaart zelf dd. 05.02.2024 aan PZ Ukkel/W-B/Oudergem dat deze niet gediagnosticeerd is. Betrokkene verklaart verder last te hebben van necrose en dat er van één vingertop een stukje geamputeerd is. Hij verklaart dat er misschien mogelijks nog een stukje moet geamputeerd worden. Betrokkene geeft geen medische behandeling of verdere duiding. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Betrokkene zal in het gesloten centrum te Vottem onderzocht worden door arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van het hoorrecht en luidt als volgt:

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond."

3.1.2. Uit het administratief dossier – en meer bepaald uit het "Rapport administratif: Séjour illégal" blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing over de verschillende elementen waarmee de verwerende partij rekening moet houden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Verzoeker licht verder niet in concreto toe waarom er in die omstandigheden alsnog een schending zou zijn van het hoorrecht.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.1.2. Het tweede en derde middel luiden als volgt

"Tweede middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Daarbij verwijst zij naar 2 feiten van winkeldiefstal zonder dat een P.V.-nummer wordt meegedeeld.

Verzoeker betwist dat uit dit gegeven zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het is bovendien niet duidelijk wat het vervolg is en hij hiervoor ooit werd vervolgd, laat staan veroordeeld.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op 2 administratieve verslagen.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.3. Derde middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau). Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op 2 administratieve verslagen.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra).”

3.2.2. De middelen worden samen beoordeeld.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd in toepassing van de artikelen 44ter en 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer 1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen betwisting voert omtrent de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° zodat dit motief onverminderd overeind blijft.

Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet verwijt verzoeker de verwerende partij in eerste instantie dat zij verwijst naar 2 feiten van winkeldiefstal zonder dat een PV-nummer wordt meegedeeld.

De Raad stelt ter zake eerst vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 30 november 2023 door de PZ Brussel werd aangehouden op feiten van winkeldiefstal, en dat hij op 5 februari 2024 door de PZ Ukkel/Watermaal-Bosvoorde/Oudergem op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal. De twee administratieve rapporten die zich in het dossier bevinden en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen als “administratief dossier” bevinden zich in het administratief dossier, zijn opgesteld door beëdigde politiebeamten en bevatten de naam van verzoeker, een opsomming van de vaststellingen en een verwijzing naar de PV-nummers. Verzoeker toont derhalve niet aan dat bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd doordat in de bestreden beslissing zelf niet naar de PV-nummers wordt verwezen. Hij betwist de feiten waarop de verwerende partij zich heeft gesteund overigens niet zodat hij hoe dan ook zijn belang niet aantoot bij dit middelonderdeel.

Verzoeker stelt verder dat het niet duidelijk is *“wat het vervolg is en [of] hij hiervoor ooit werd vervolgd, laat staan veroordeeld”*. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet strafrechtelijk veroordeeld is, houdt echter niet in dat verwerende partij op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet zou mogen oordelen dat verzoeker door zijn gedrag door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoeker betwist verder dat uit de feitelijke vaststellingen en zijn persoonlijke gedragingen, houding of gedrag kan worden afgeleid dat hij *“een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”* vormt en niet blijkt dat zijn gedrag werkelijk werd onderzocht.

Bij de beoordeling of een vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden -dit is het criterium dat is voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet- beschikt de verwerende partij over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. In casu werd vastgesteld dat verzoeker in november 2023 en februari 2024 op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Mede gelet op de korte tijdspanne tussen de beide feiten, die niet worden betwist, toont verzoeker niet met concrete argumenten aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de beslissing is gekomen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat er een dreiging is van een nieuwe schending van de openbare orde. Het loutere gegeven dat hij het niet eens is met deze beoordeling volstaat daartoe niet. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk voorhouden dat zijn actueel gedrag niet is onderzocht, nu het net de tweede winkeldiefstal is op korte tijd die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing.

Er is niet aannemelijk gemaakt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Het tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

3.3. Het vierde middel is afgeleid uit de *“schending van de formele motiveringsplicht juncto artikel 44ter Verblijfswet”* en wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 44ter Verblijfswet stelt: “Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.”

De parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Verblijfswet (BS 19 april 2017) stelt: “Deze bepaling [het huidige artikel 44ter Verblijfswet] verduidelijkt de termijn die de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 30, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, moet toekennen aan de burger van de Unie of aan zijn familielid om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze termijn kan niet korter zijn dan een maand, tenzij in een naar behoren gerechtvaardigd geval van nood.”

In de bestreden beslissing wordt echter het volgende gesteld: “wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.” (eigen accentuering)

De bestreden beslissing vermeldt aldus geen termijn en hiervoor wordt ook geen afdoende motivering aangebracht.

Uw Raad oordeelde reeds in haar arresten dd. 11 oktober 2018 en 10 juli 2019 dat het ontbreken van een termijn en de gebrekkige motivering daartoe in strijd is met artikel 44ter Verblijfswet (stuk 3).

Gelet op de duidelijke wettekst en de hoger aangehaalde rechtspraak van Uw Raad, voert verzoeker dan ook een schending aan van de formele motiveringsplicht juncto artikel 44ter Verblijfswet.

Het middel is gegrond.”

3.3.2. Artikel 44ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.”

In weerwil van wat verzoeker meent te kunnen laten gelden, wordt hierover wel degelijk gemotiveerd. Zo stelt de bestreden beslissing *“gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, [...] geen enkele termijn [wordt] toegekend om het grondgebied te verlaten.”* Er wordt dus wel degelijk gemotiveerd over de termijn voor vrijwillig vertrek (geen enkele) en de reden daartoe (omwille van de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde).

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 44ter is niet aangetoond.

3.3.3. Het vierde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS